

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým Ph.D. v právní věci **žalobce: P. N.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2015, č.j. 165/DS/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 3.000 Kč. Částka 3.000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě doručené soudu dne 11.5.2015 podané prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2015, č.j. 165/DS/2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8.9.2014, č.j. MUZA 14480/2014/ODSH/ME/095-17, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit dne 20.5.2014, v 10:20 hod. tím, že řídil vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky „X“, se kterým jel po silnici č. R 7, ve směru od Chomutova na Prahu, kde je v daném místě maximální dovolená rychlost 130 km/h a hlídkou Policie ČR byla vozidlu naměřena rychlost 208 km/h, čímž tedy žalobce nejvyšší povolenou rychlost mimo obec po odečtení tolerance překročil o 71 km/h. Žalobce měl tímto jednáním porušit ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 9.000 Kč, dle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Předně je nutné uvést, že k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), je legitimován ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo

v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení platí, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Dle ust. § 40 odst. 4 s.ř.s. též platí, že tato lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon (s.ř.s.) jinak. Dle ust. § 40 odst. 2 s.ř.s. taktéž platí, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně.

K výzvě soudu žalovaný předložil kompletní správní spis včetně originálu žalobou napadeného rozhodnutí s dokladem o jeho doručení zmocněnci žalobce, K. S., spolu s písemným vyjádřením k žalobě. Na základě toho pak soud mohl zjistit, kdy začala žalobci běžet lhůta pro podání správní žaloby, a následně posoudit, zda byla či nebyla zachována uvedená lhůta, neboť před vlastním meritorním přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí je soud vždy povinen zabývat se tím, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky pro tento meritorní přezkum, mezi které podmínka podání žaloby v zákonem stanovené lhůtě nepochybně patří.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce byl ve správním řízení na základě plné moci ze dne 6.6.2014 zastoupen zmocněncem, a to panem K. S., nar. „X“, jenž je trvale bytem hlášen na adrese – „X“. Plná moc byla správnímu orgánu I. stupně doručena elektronicky z adresy „X“, na kterou bylo zmocněnci žalobce následně na jeho podání odpovězeno. Ze správního spisu soud rovněž zjistil, že zmocněnec žalobce písemností ze dne 22.6.2014 požádal správní orgán I. stupně o to, aby mu veškeré písemnosti byly zasílány na elektronickou adresu – „X“. Správní orgán I. stupně následně zmocněnci doručoval vyrozumění o termínu jednání, s provedením svědeckých výpovědí a výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí na elektronickou adresu „X“. Tyto písemnosti se nepodařilo zmocněnci žalobce elektronicky doručit, a proto byly zmocněnci žalobce i žalobci doručeny v písemné podobě na adresu jejich trvalého pobytu. V písemné podobě bylo následně doručováno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, výzva k doplnění odvolání a oznámení o postoupení spisu žalovanému. Veškeré písemnosti zasílané v písemné podobě si žalobce převzal osobně a zmocněnci žalobce byly vloženy do domovní schránky. Pro úplnost soud dodává, že odvolání žalobce bylo zasláno zmocněncem žalobce z elektronické adresy „X“. V průběhu další části správního řízení, a to nejen v řízení před správním orgánem I. stupně, ale i v řízení před žalovaným, zmocněnec žalobce nepožádal správní orgány, aby mu na místo jeho adresy trvalého pobytu zasílaly písemnosti na jinou jím určenou adresu, ani opětovně nepožádal o zasílání písemností na elektronickou adresu. Jelikož zmocněnec žalobce tímto předestřeným způsobem nepostupoval, tj. nepožádal správní orgány o zasílání písemností na jinou adresu, než je adresa jeho trvalého pobytu, proto následně jak správní orgán I. stupně, tak posléze i žalovaný, mu nadále veškeré písemnosti zasílali na adresu jeho trvalého pobytu.

Dle ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že: *„Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu“*. Správní řád umožňuje doručování písemností na adresu sdělenou účastníkem správního řízení, popř. jeho zástupcem, a současně v ust. § 20 odst. 1 správního řádu stanoví, na kterou adresu se má doručovat jako první v pořadí. Touto adresou je sice adresa, jež byla správnímu orgánu v průběhu správního řízení sdělena, avšak správní orgán I. stupně může přistoupit k doručování prostřednictvím držitele poštovní licence tehdy, pokud by doručování na e-mailovou adresu nebylo možné např. z technických či jiných důvodů, anebo v případě, že by zástupce žalobce doručení písemnosti nepotvrdil způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu. V dané věci orgán I. stupně doručoval na elektronickou adresu, ze které zmocněnec žalobce orgánu prvního stupně zasílal svá podání. Nejednalo se však o elektronickou adresu, na kterou zmocněnec žalobce žádal doručovat veškeré písemnosti. Vzhledem k tomu, že správnímu orgánu se nedařilo písemnosti na elektronickou adresu doručit, doručovaly písemnosti v písemné podobě na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce i žalobce samého.

Ne každé porušení zákona má však automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Správní judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, dostupný na www.nssoud.cz). Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, č.j. 8 As 31/2011-88, bod 16; 12.3.2015, č.j. 4 As 26/2015-31, dostupné na www.nssoud.cz). V tomto ohledu považuje soud za vhodné poukázat zejména na závěr Nejvyššího správního soudu zmíněného rozsudku ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73, dostupného na www.nssoud.cz, kde je mj. uvedeno, že: „... **řádné doručení písemnosti v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena a že existuje důkaz o tom, že podaná osoba písemnost převzala. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznámá, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno (k tomu viz Správní řád, komentář, Josef Vedral, Polygon, 2008 – str. 169 ..“ chová-li se účastník v řízení tak, že z jeho jednání je zřejmé, že je mu obsah písemnosti znám, není písemného dokladu zapotřebí.**“

Z úřední činnosti je soudu známo, že pan K. S. vystupuje v řadě správních řízení jako zmocněnec účastníků (např. z řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.

zn. 75 A 1/2015, sp. zn. 75 A 19/2014 či sp. zn. 15 A 7/2015). V tomto ohledu soud vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4.2016, č.j. 10 As 28/2016–26, v němž je uvedeno, že: *„Jakkoliv by tedy bylo snad i možno v jednotlivých krocích žalovaného i správního orgánu prvního stupně shledat pochybení, na která upozornil krajský soud, není jednání zástupce stěžovatele hodno právní ochrany právě z toho důvodu, že jeho cílem bylo pouze vytváření procesních klíčků a obstrukcí mařících řízení. V souhrnu dle názoru Nejvyššího správního soudu postup žalovaného i správního orgánu prvního stupně v posuzované věci ob stojí. Úsilí o naplnění spravedlivého řízení před správními úřady i soudy nemůže v skutku spočívat v bezduché akceptaci triků, jejichž účelem není nic jiného, než toto řízení, resp. jeho výsledek, zhatit.“*

Některé správní orgány nedoručovali písemnosti na elektronickou adresu s interpunkcí, neboť se domnívali, že jde o účastníky mylně uvedenou elektronickou adresu. V tomto ohledu soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4.2016, č.j. 10 As 28/2016-26 (dostupného na www.nssoud.cz), jehož právní věta zní: *„Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“*

Soud za významnou považuje otázku, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného byla zmocněnci žalobce doručena jiným nezpochybnitelným způsobem, tj. zda se mohl seznámit s jejich obsahem, a zda taktéž mohl dále uplatňovat svá procesní práva. Klíčovou otázkou proto je, zda zmocněnec žalobce tato rozhodnutí v skutku fyzicky obdržel. Pokud ano, tak pochybení správních orgánů při doručování jejich rozhodnutí nemůže mít na zákonnost řízení žádný vliv.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že všechny písemnosti správního orgánu I. stupně včetně jeho rozhodnutí byly zmocněnci žalobce vždy doručovány na adresu trvalého pobytu „X“. Jelikož zmocněnec žalobce při doručování těchto písemností nebyl na uvedené adrese zastížen, byly písemnosti uloženy a připraveny k vyzvednutí u držitele poštovní licence. Zástupce žalobce si však ani jednu z těchto písemností v úložní době u držitele poštovní licence nevyzvedl, a proto byly vloženy do schránky. Z uvedeného je patrné, že zmocněnec žalobce měl možnost se s písemnostmi v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně fakticky seznámit, neboť se dostaly do jeho dispozice. Rozhodnutí žalovaného bylo po uplynutí úložní doby vhozeno do schránky zástupce žalobce dne 10.2.2015.

Z doručení o doručování žalobou napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu soud zjistil, že doručovaná písemnost, tj. žalobou napadené rozhodnutí, bylo u držitele poštovní licence připraveno k vyzvednutí ode dne **29.1.2015**. Zmocněnec žalobce byl současně vyzván k vyzvednutí písemnosti, když na adrese jeho pobytu bylo zároveň zanecháno poučení, resp. oznámení o neúspěšném doručení písemnosti, aby si adresát, tj. zmocněnec žalobce, uloženou písemnost u držitele poštovní licence ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Zmocněnec žalobce byl taktéž poučen o právních důsledcích, pokud by si uloženou písemnost v úložní lhůtě 10 dnů nevyzvedl.

Vzhledem k tomu, že si zmocněnec žalobce uloženou písemnost v úložní lhůtě 10 dnů nevyzvedl, byla písemnost vložena do domovní schránky. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že: „*Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*“. Jelikož si zmocněnec žalobce písemnost, jež byla připravena k vyzvednutí ode dne **29.1.2015**, v úložní lhůtě 10 dnů nevyzvedl, je třeba na tuto písemnost s ohledem na ust. § 24 odst. 1 správního řádu nahlížet tak, že desátým dnem, od kdy byla připravena k vyzvednutí, se považuje za doručenou. V tomto případě se tedy předmětná písemnost považuje za doručenou v pondělí dne **9.2.2015**, tj. nejbližší následující pracovní den, jenž se uplatní za situace, když poslední den lhůty připadne např. na neděli. Vzhledem k této skutečnosti je třeba den **9.2.2015** v souladu s ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. považovat za den oznámení rozhodnutí žalobci. Od tohoto dne, tj. od 9.2.2015, počala žalobci ve shodě s ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. běžet dvouměsíční (nepřekročitelná) lhůta pro podání žaloby proti uvedenému rozhodnutí dle ust. § 65 a násl. s.ř.s. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby žalobci dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 40 odst. 2 s.ř.s. uplynula ve čtvrtek dne **9.4.2015**. Vzhledem k tomu, že předmětná žaloba byla zdejšímu soudu prostřednictvím datové schránky doručena až dne **11.5.2015**, tj. více než jeden měsíc po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, je z této skutečnosti zcela zřejmé,

že dotyčná žaloba byla žalobcem podána opožděně. Lze tedy uzavřít, že dvouměsíční lhůta k včasnému podání žaloby proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného nebyla ze strany žalobce dodržena, když tato lhůta u žalobou napadeného rozhodnutí marně uplynula dne **9.4.2015**.

Ve světle výše uvedených okolností nezbylo soudu nic jiného, než vyslovit, že předmětná žaloba byla žalobcem podána opožděně, neboť žalobcem nebyla u napadeného rozhodnutí dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta pro podání žaloby. Z tohoto důvodu musel soud s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. výrokem ad I) žalobu pro opožděnost odmítnout.

V důsledku odmítnutí žaloby soud současně dle ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. výrokem ad II) nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož řízení skončilo před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl ve výroku usnesení ad III) rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 3.000 Kč, který bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. září 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová